

[Ømann.]

hedskasserne. Grunden til, at man ikke kan klare sig med dem, er, at man ser bort fra folks individuelle fradrag og hugger ind på understøttelsen med en fast procent, der medfører skævheder. Disse skævheder kan rettes, og de må rettes.

Når dette er sagt om de typiske erstatningsydelse, er der en lang række sociale ydelser hjemlet i omsorgsloven, hvor udgifterne skal dækkes efter skøn eller efter principper, der nærmer sig en godtgørelse efter regning. Her er jeg langt mere i tvivl, for her mener jeg det administrative argument kommer ind med meget stor vægt. Jeg må indrømme, at jeg ikke er tilstrækkelig kynisk på de sociale ydelsers områder til at kunne sige, at de og de ydelser skal skilles ud til skattefrihed, og at det kan gøres uden risiko.

Der er to veje at gå. Den ene er med et sværdslag at udskille visse sociale ydelser som skattefrie af administrative grunde. Her må jeg indskyde, at det gamle princip, som nogle vil holde sig til, at ydelser, som man havde tilbagebetalingspligt for, ikke var skattepligtige, men kun lån, og at ydelser, som ikke skulle tilbagebetales, principielt var skattepligtige, kan vi godt forlade, for det har ingen relevans i nutiden. Den anden udvej er, at man konsekvent gennemfører beskattningen med det deraf følgende administrationsvanvid, og den vej kan jeg ikke anbefale.

Men så kan man som en tredje udvej undlade skattetrækket i disse ydelser og acceptere slutskatteproblemet for de højere indtægter. Det opstår jo ikke for de indtægter, der ligger under eksistensminimummet, som jeg forudsætter at man bestræber sig for at hæve, men vel at mærke på den facon, jeg her har anbefalet. Jeg havde i og for sig håbet, at vi før denne debat havde haft et samråd med finansministeren og socialministeren om disse problemer, og det var også planlagt. Jeg beklager, at det ikke kunne gennemføres. Så ville vi have kunnet føre debatten på et mere fremskredent niveau. Jeg vil meget anbefale, at disse samordningsbestræbelser fortsættes på det kraftigste. Jeg hørte, at finansministeren havde nedsat et udvalg til den ende. Jeg vil anbefale, at dette udvalg arbejder meget hurtigt.

Vi kommer jo tilbage til sagen i skatteudvalget, har jeg forstået, allerede i morgen.

Kjær Rasmussen: Forslagets indhold er i al korthed, at da regeringen ikke vil yde 100 pct.s dækning under sygdom, arbejdsløshed, revalidering osv., foreslås skattefritagelse af ydelserne. Vi forstår godt den betragtning, som ligger bag forslaget, nemlig at de sociale ydelser er for små, og vi vil gerne være med til at forbedre forholdene for disse grupper. Vores hovedopfattelse er imidlertid den, at de pågældende har ret til en 100 pct.s erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Vi tror, det er vigtigt, at dette hovedmål holdes for øje, og at man så i øvrigt beskatter på normal vis, gerne og helst med en forhøjet bundgrænse, med mere progressivitet, og hvad man nu ellers har til rådighed af skatteskruer.

Nu har hr. Grünbaum i dag bundet sig til et grundigt udvalgsarbejde af det foreliggende forslag, og så vil vi da med interesse afvente udvalgsbetænkningen. Men som sagt: vores hovedopfattelse er den, at de pågældende grupper har ret til en 100 pct.s dækning. Det er det princip, vi arbejder for herinde, og det er et princip, som vi holder betydelig mere af end af almisseprincippet.

Forslagsstilleren (Hanne Reintoft): I alle nye tanker om moderne sociallovgivning er der to principper; der fremhæves som den nærmeste målsætning: for det første erstatningsprincippet, så uforskyldt tab af indtægt erstattes med den deraf følgende sociale tryghed, og for det andet i klientbehandlingen tilbudstanken, behandlingstanken, i stedet for et forældet, almissepræget forsorgssyn og skrankementalitet.

Meget få mennesker mister uforskyldt deres indtægt. Den arbejdsledige, den syge eller ulykkesramte, den enlige moder, der ikke kan få børnene passet, alle ville helst i arbejde. Der findes selvfølgelig enkelte undtagelser, men de er så få, at de ikke bør belaste den sociale service og moderne tanker og teorier. Siden Steinckes dage har den danske sociallovgivning været belemret med kontrolsystemer, der har medført et administrativt apparat langt større end fornødent, og vore hårde strafferetlige sanktioner over for socialt bedrageri viser også, f. eks. hvis